

hvilken dette kan ske, er begrænset, det gælder om at udvide den, og det kan kun ske ved, at man gaar videre i samme Retning, som Regeringen er gaaet i indeværende Samling, nemlig ved at man stadig er betænkt paa at forøge Udgiftsreduktionerne paa forskellige Omraader; hvor der ikke har været Tid og Lejlighed til at forberede det i Aar, maa man gaa videre til næste Aar, og man maa underkaste de frie Bevillinger paa Finansloven en fornyet omhyggelig Gennemgang med Besparelser for Øje. Det afhænger af disse Bestræbelser og af den Støtte, de finder i den høje Rigsdag, hvor langt det vil være Regeringen muligt at komme i det kommende Finansaar 1928—29 med Hensyn til Lettelse af de offentlige Byrder.

Mægaard: Da Formanden for det høje Tings Finansudvalg, det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing), som plejer at være min Gruppes Ordfører ved Finanslovbehandlingen, er syg, har Partiet Venstre anmodet mig om at aabne Forhandlingerne under denne Finanslovdebat. Jeg skal gøre det med at anbefale det høje Ting at behandle det foreliggende Finanslovsforslag hurtigt og med Forstaaelse, idet jeg kan anbefale Lovforslaget til uændret Vedtagelse.

Der har hyppigt her i Landstinget, naar vi har faaet Finanslovsforslaget til Behandling i Slutningen af Marts Maaned, været Tale om, at vi havde for faa Dage til ordentlig at gennemdrøfte det. Paa den anden Side har Landstinget altid indrømmet, at Folketinget har Hovedindflydelsen, Hovedansvaret for Finanserne, og vi tager som Regel Finanslovsforslaget, saaledes som det foreligger, naar ikke Folketinget har indladt sig paa ekstraordinære Skridt. I nærværende Tilfælde kunde der være Grund til at gøre opmærksom paa, hvad ogsaa den højtærede Finansminister gjorde, at Finanslovsforslaget kommer sent herover i Aar. Men der er den Forskel paa i Aar og ellers, at medens vi ellers befinder os i den Situation at skulle have Finanslovsforslaget færdigt til 1. April, ligger Forholdet i Aar efter mit Skøn saaledes, at vi kunde tage flere Dage, maaske flere Uger til at gennemgaa Lovforslaget i, hvis vi fandt det nødvendigt, idet der jo gælder en midlertidig Finanslov, hvis Gyldighed saa vidt mig bekendt ikke er begrænset til kun at gælde en vis Tid af Finansaaret. Dette, at Finanslovsforslaget kommer sent herover i Aar, er en Følge af de politiske Forholds Udvikling i Rigsdagssamlingens Løb. Vi erindrings jo alle, hvad der skete i det høje Folketing

kort efter Samlingens Begyndelse i Oktober-November Maaned, og at de Tildragelser, der indtraf, medførte, at den daværende Regering udskrev Valg til Folketinget. Vi ved, hvorledes dette Valg faldt ud, og vi kender Valgets Konsekvens, der blev, at vi fik en ny Regering. Denne Regering overtog et Finanslovsforslag, der var udarbejdet af den forrige Regering, og det var jo klart for alle efter den forudgaaende Valgkampagne og de Udtalelser, der var fremsat ikke alene af Regeringens egne Partifæller, men ogsaa af Repræsentanter for andre Partier, at et saadant Finanslovsforslag som det, den daværende højtærede Finansminister havde fremlagt, kunde den nye Regering ikke staa inde for og ikke være med til at gennemføre, før det var undergaaet betydelige Ændringer. Saadanne kunde, som nævnt af den højtærede Finansminister, ikke praktiseres med det samme. Der skulde imidlertid Tid til at forberede disse Ændringer. Man kunde ikke gaa frem, saaledes som den tidligere højtærede Finansminister gjorde det i Oktober Maaned, man kunde ikke som han sige: vi nedskriver Militærbevillingerne med 10 Mill. Kr., og de 10 Mill. Kr. vifter vi Kommunerne lidt for Aasynet med, idet vi siger, at dem skal de have, samtidig med at man ikke havde nogen som helst Sikkerhed for, at den foreslaede Ændring i de militære Bevillinger kunde gennemføres her paa Rigsdagen. Jeg mener, at den Fremgangsmaade er forkastelig, og jeg tror ikke, at den nuværende Regering vil indlade sig paa noget lignende. Det har den bevist derved, at den har ønsket, at de Nedsættelser, som gennemføres, først skulde stadfæstes ved særlige af Rigsdagen vedtagne Love.

Dette maatte tage sin Tid; der var jo mange Forhandlinger at føre, og det stødte ogsaa paa en vis Modstand, ikke alene paa ubetinget Modstand, men ogsaa paa Modstand fra Partier, om hvilke man troede, at de var helt villige til at gaa med til en ikke ubetydelig Reduktion, Partier, som havde skiltet med — det gjorde de bl. a. under Valgkampagnen —, at de var særlig økonomiske. Det viste sig, da man skulde praktisere disse Ting paa Rigsdagen, at der var Partier, som ude havde skiltet med denne deres Økonomi, men som, naar de kom her, var Modstandere af en Nedsækning af den ene eller den anden Grund med det praktiske Resultat, at Regeringen ikke kunde faa sine Forslag gennemført i den Udstrækning, den ønskede. Der var altsaa direkte Modstand fra enkelte Sider, lunkent Medarbejderskab — undskyld mig det Udtryk,